Зі сходу сонце йде в ясних огнях світанку,
А коло місячне сумна окрила мла,
До сонця пелюстки троянда простягла,
Фіалка хилиться під чистим сріблом ранку.

Лаура у вікні — я приклонивсь на ганку.
От коси золоті красуня розплела
І мовила: "Чому печаль, як тінь, лягла
На місяць, на квітки, на тебе, мій коханку?"

В смерканні виглядом любуюся новим:
Встав місяць-повновид, як заграва рум'яна,
Фіалка ожила під вітерцем легким.

Знов бачу — у вікні стоїть моя кохана
З щасливим поглядом, в уборі чарівнім.
Знов приклонився я — печальний, як і зрана.

Переклад: Максим Рильський